

sikrede om, at dette Forslag ikke bliver til Lov, naar vi skulle beholde den nuværende Regering. Den nuværende Regering vil ikke kunne regere med det nuværende Forslag uden en høj Grad af Ydmygelse; den nuværende Regering vilde, hvis den skulde tage imod det foreliggende Forslag — det erkender jeg aabent og ligefrem, for at ingen skal tage fejl af vor Stilling — se sig nødt til dels at afstøde de unyttige Gensvarmer straks den 1ste April; dels at give Slip paa det ekstraordinære Politik, dels at lade en hel Del paabegyndte provisoriske Foranstaltninger blive staaende; og alt det kan en saadan Regering ikke gøre uden Ydmygelse. Alligevel er jeg ikke til Ginds at stemme for at lade dette Lovforslag gaa videre; og jeg skal straks sige hvorfor. Jeg vil ikke være med til at sende dette Forslag over i Landstinget; thi da vilde det, at vi fra vor Side toge Del i en saadan Handling, simpelt hen behyde, at dette Mindretal gik ind under den samme Fane, som vajer over det store Flertal, som blev stabt ved sidste Valg. Det store Flertal, som blev stabt ved sidste Valg, fører en Fane i Spidsen, hvorpaa der staar skrevet: „Det gælder først og fremmest om, at dette Ministerium faar en Finanslov.“ (R: ja: Hvor staar det skrevet?) Det staar paa Fanen. Hele Flertallet erkender, at det er det, som det gaar ud paa. Vi have saa ofte hørt udtalt baade paa Møder og her inde, at dette Ministerium godt maa faa en Finanslov, men denne Betragtning har altid stridt mod vor konstitutionelle Opfattelse. Vi føle os overbeviste om, at i det Øjeblik, den danske Rigsdag gaar hen og bevilger dette Ministerium en Finanslov, ere vi til Bunds og til Gavn ydmygede, da har Ministeriet virkeligt fuldt ud fejret ved den Politikk, det begyndte paa den 1ste April 1885, og som det siden trolig har fulgt og søgt at gennemføre. Hvad er det for en Politikk, de der have begyndt paa? Det er den reneste Ministeriervælde, det er det reneste Forsøg paa at tage Bevillingsmagten bort fra den almindelige Valgret og lægge den i enkelte Hænder her til Lands. Naar et Ministerium trods den Ret, som Grundloven har givet den almindelige Valgret gennem sin § 49, trodser den paa den Maaade, som dette Ministerium har gjort ved at udstede provisoriske Love, hvori der ingen anden Begrænsning er end den, at, hvad de ville tage paa dem ikke maa gaa ud over, hvad Ministeriet har forlangt dels paa sit Finanslooforslag, dels paa Vædringsforslag, trykte og utrykte, sete og usete, og endelig dels paa forventet Tillægsbevilling, saa er

det det stærkeste Slag i Ansigtet mod Bevillingsretten og mod den almindelige Valgret, og derfor kunne vi paa ingen Maaade gaa med til at erkende, at dette Ministerium nogen Sinde maa faa en ordinær Finanslov, saa længe de staa, som de staa. Men naar vi ikke kunne erkende det, kunne vi heller ikke gaa med til at sige, som det er sagt fra Flertallets Side, at Ministeriet godt maa faa en Finanslov. Og hvis vi nu gif med til at stemme for dette Forslags Overgang til Tinget her oven over, skom vi jo sikkert ind under denne Fane og kunde ikke frigøre os derfor. S: og for sig bebrejder jeg ikke Flertallet, at det lader Forslaget gaa videre, det er jo saa selvfølgelig, at de gøre det, og det er saa meget mere selvfølgelig, som de ønske en Finanslov stabt sammen med denne Regering og en Finanslov til denne Regering, det bebrejder jeg ikke Flertallet. Jeg vil nødig, at nogen skulde tage fejl i det hele taget af vor Stilling. Jeg vil endog saa ganske ærligt sige, at i det Øjeblik, da det Parti, hvortil jeg hører, og som jeg her fører Ordet for, blev Flertal i denne Sal, vilde vi ikke heller betænke os paa at lade Finanslooforslaget gaa videre, men det skulde ikke ske og maatte paa ingen Maaade ske med den Motivering, at det skulde være en Finanslov til dette Ministerium, og vi skulde fuldt ud sørge for, at Finanslooforslaget fik det Indhold og den Form, at det blev umuligt for Ministeriet at tage imod det, men vi vilde lade det gaa videre, simpelt hen fordi vi ville søge en Forhandling med det andet Ting, gaaende ud paa, om det andet Ting dog ikke nu efter saa lang Provisorietid skulde være kommet i Tanker om at vælge Grundloven frem for Ministeriet, og give Slip paa det Regimente, som vi alle, det indrømmer jo den ærede Ordfører for Flertallet, leve under. Vi kunne ikke saaledes gaa bort fra det gamle Venstret, som nu har været oppe i en Mennekealder, nemlig Kravet om den almindelige Valgrets Indfyldelse, ikke alene paa Smaating, men ogsaa paa selve Regeringen. Det er Højres store Fejl, at de have støttet det modsatte System, og hvad have de naaet derved? De have naaet disse elendige og ullykkelige Tilstande, hvorunder vi nu leve, det er det eneste, de have naaet. De sige, og jeg tror, de have sagt det hele Tiden i fuld Tro og god Tro. Det have vi gjort, fordi det er farligt at gaa ind paa det parlamentariske Krav, som er rejst fra Venstres Side. Men hvori skulde den Fare ved bestaa, hvad Skade var der sket, om Venstre i sin Tid var kommet til Møret? Aldeles ingen efter min Opfat-